

okresním úřadem žalobci jako správci zabaveného majetku bývalého časopisu »N.«. Jde tu sice o samostatnou podstatu majetkovou, z níž však přebytek má podle § 19 uved. zák. připadnouti státu. Z toho plyne, že tu jde o zájmy státu. Z toho plyne, že tu jde o zájmy státu, které se již nedotýkají politické strany, jejíž činnost byla zastavena nebo která byla rozpuštěna, nýbrž po případě osob třetích, a tyto zájmy musí býti vypořádány mezi těmito osobami a státem.

Uvedený § 6 řečeného vládního nařízení neposkytuje tudíž dostatečného podkladu pro to, aby správci zabaveného majetku mohlo býti přiznáno výhradné oprávnění k vedení sporů, které se týkají tohoto majetku. Není ovšem překážek proti tomu, aby se správce na straně finanční prokuratury jako procesního zástupce státu zúčastnil sporu jako její poradce. Pro názor, že ve sporech, týkajících se zabaveného majetku, má vystupovati jako procesní strana stát a nikoliv správce onoho majetku, svědčí alespoň náznakem ustanovení § 4, odst. 2, dotčeného vládního nařízení, že spory o vyloučení majetku ze zabavení musí býti provedeny pořadem práva p r o t i s t á t u, tedy nikoliv proti správci.

Přiznavše žalobci jako okresním úřadem ustanovenému správci zabaveného majetku bývalého časopisu »N.« aktivní legitimaci, neposoudily tudíž nižší soudy věc po právní stránce správně.

Čís. 16599.

Zcizitel motorového vozidla ručí nabyvateli, jenž zaplatil zadrženou daň z motorových vozidel, vážnoucí na motorovém vozidle zákonným zástavním právem (§ 21 zák. č. 116/1927 Sb. z. a n.) již v době zcizení, a to bez zřetele na to, zda nabyvatel o nedoplatku věděl, či nikoli.

Na dotčený náhradní nárok se nevztahuje předpis § 933 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1937, Rv II 954/36.)

Žalovaný František Z. prodal v červenci 1932 žalující firmě Josef H. a spol. automobil zn. »Daimler Benz« a při prodeji prohlásil vůči žalobkyni, že na prodaném vozu nevážnou nároky třetích osob. Uvedené motorové vozidlo koupil žalovaný sám dne 17. května 1932 prostřednictvím Dr. W. H., advokáta v Č. T., z pozůstalosti po zemřelém Hanuš A. a obdržel od zprostředkovatele potvrzení okresního úřadu v Č. T., že vůz jest odhlášen z provozu a kromě toho také potvrzení Dr. W. H. samého, že na automobilu, o nějž jde, nevážnou žádné nároky ani daně. Žalující firma prodala poté koupený automobil v dubnu 1933 firmě »Z.«. Dne 22. září 1934 byla pak platebním rozkazem finančního inspektorátu v N. B. ze dne 22. září 1934 naposledy uvedené firmě »Z.« předepsána daň z motorových vozidel v částce 962 Kč 50 h, která vážla na prodaném vozidle za dobu od 1. července 1931 do 30. června 1932. Ježto pak firma »Z.« sama zaplatila dotčenou daň

z motorového vozidla, na němž vázlo zákonné zástavní právo, a žalobkyně byla odsouzena nahraditi jí zaplacenou daň, domáhá se žalující firma Josef H. a spol. na žalovaném Františku Z., k němuž přistoupil Dr. W. H. jako vedlejší intervenient, žalobou mimo jiné i zaplacení 962 Kč 50 h s přísl. Soud první stolice zamítl žalobu, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovoláním žalovaného a vedlejšího intervenienta.

Důvody:

V souzeném případě není potřebí řešiti otázku, na kterou kladou hlavní váhu obě dovolání, kdy žalobkyně zvěděla o nároku finančního inspektorátu v N. B. anebo firmy »Z.« v M. O. na zaplacení daně z motorového vozidla, jež žalobkyně koupila od žalovaného a prodala pak jmenované firmě, a zda jest šestiměsíční lhůtu § 933 obč. zák. pro žalobkynin domnělý nárok ze správy vůči žalovanému počítati ode dne, kdy žalobkyni byla doručena žaloba firmy »Z.« C 28/35-1 na náhradu zaplacené daně 962 Kč 50 h, či až od vydání rozsudku odvolacího soudu v rozepři zahájené v oné žalobě, neboť nárok žalobkyně, aby jí žalovaný nahradil tu částku, kterou musila zaplatiti jmenované firmě jako náhradu za zaplacenou daň, není vůbec nárokem ze správy.

Podle zjištění nižších soudů šlo o daň, pro kterou vázlo na motorovém vozidle podle § 21 zák. č. 116/1927 Sb. z. a n. zákonné zástavní právo. Je proto žalobkynin shora uvedený náhradní nárok posuzovati podle ustanovení druhé věty § 928 obč. zák., podle něhož odpovídá zcizitel vždy za dluhy a nedoplatky, které váznou na zcizené věci. Zákon tu má na mysli dluhy a nedoplatky, které tu již byly v době uzavření smlouvy a které měl zaplatiti zcizitel, aniž je však ještě zaplatil. Za takovéto nedoplatky odpovídá zcizitel vždy, tedy i když nabyvatel věci o nich mohl věděti nebo dokonce věděl. Z dotčeného ustanovení plyne, že je zcizitel povinen nahraditi nabyvateli to, co nabyvatel sám zaplatil na dluzích nebo nedoplatcích, váznoucích na věci za dobu před zcizením.

Poněvadž je v souzeném případě zjištěno, že žalobkyni zaplacená daň 962 Kč 50 h, váznoucí na motorovém vozidle, které koupila od žalovaného v červenci 1932 a které pak v dubnu 1933 prodala firmě »Z.«, týkala se doby od 1. července 1931 do 30. června 1932, tedy doby před uzavřením kupní smlouvy mezi žalobkyni a žalovaným, šlo o dluh či nedoplatek, za který podle řečeného ustanovení § 928 obč. zák. odpovídá žalovaný jako zcizitel motorového vozidla zatíženého onou daní a který je povinen nahraditi žalobkyni, když jej ona sama musila zaplatiti podle pravoplatného rozsudku vydaného proti ní ve sporu C 28/35. Pro uplatnění tohoto zákonného nároku neplatí však vůbec šestiměsíční lhůta § 933 obč. zák., ježto není nárokem ze správy. Uznáv, že je žalovaný povinen zaplatiti žalobkyni uvedenou částku 962 Kč 50 h, odvolací soud tudíž nepochybil.